

Het schattige ezeltje Zorba beleeft zalige tijden
bij zijn lieve moeder en neefjes en nichtjes,
met wie hij speelt in de wei.

Op een dag is het mooie liedje uit.
Een onbekende man neemt Zorba
met zich mee.

Zorba is diep ongelukkig, tot hij het vreemde
meisje Aza ontmoet ...

Mixed Sources

Productgroep uit goed beheerde bossen
en andere gecontroleerde bronnen
www.fsc.org Cert no. SGS-COC-004433
© 1996 Forest Stewardship Council

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk
van de Forest-Stewardship Council (FSC) mag
dragen. Bij dit papier is het zeker dat de pro-
ductie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Herdruk 2009/467
ISBN 978 90 5958 788 5
K.B. D/2004/0147/187
Bestelnr. 60 1020 239
NUR 191

Tekeningen: Claudia Verhelst

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

'Voor Lize'

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means
without written permission from the publisher.

AVI-niveau 8

Thema 10 Het leven op de boerderij

Een ezeltje voor Aza

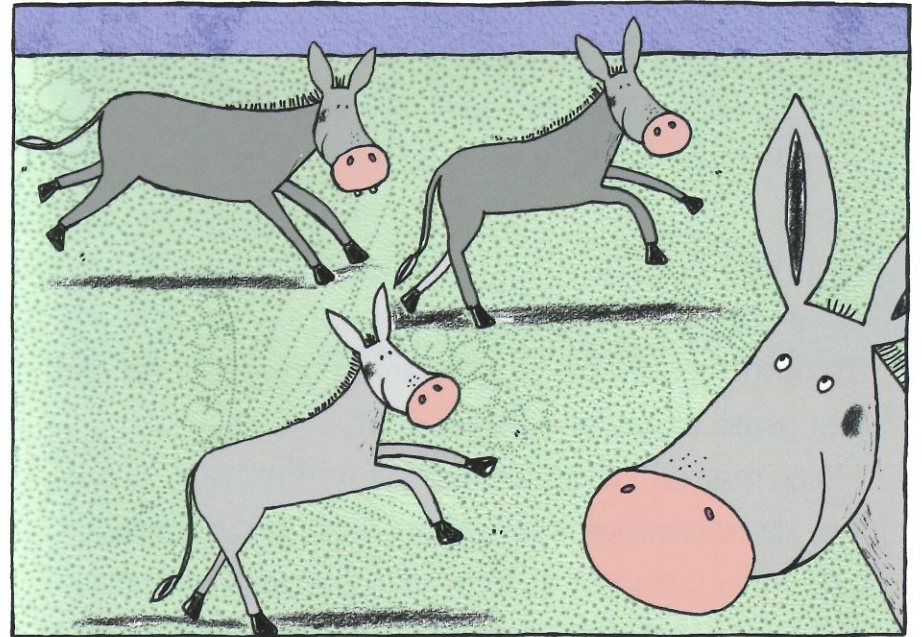

Claire de Lombaert

die Keure

Een ezeltje voor Aza

Zorba huppelde over de zonnige heuvel.
Hij speelde tikkertje met zijn neven en nichtjes.
Maar hij kon ze niet te pakken krijgen.
Hij had maar korte pootjes. Toen hij moe werd,
ging hij zijn mama kopjes geven.

'Mijn allerliefste ezeltje. Kijk, daar komt de boer de wei op', zei mama ezel.

De boer was niet alleen.

Een lange man met donkergroene laarzen liep naast hem. De man keek goed naar alle ezels.

Toen wees hij Zorba aan.

'Hij zal nooit groot worden', zei de boer.

'Dan ik koop hem. Ik wil juist een kleine ezel', zei de man.

'Rennen, Zorba!', riep mama ezel.

Maar de boer had hem al beet.

De lange man tilde 📖 Zorba van de grond en liep met grote stappen de heuvel af.

'Help, mama!', riep Zorba.

'I-a, ze ontvoeren mijn kleintje', balkte 📖 mama ezel. Grote tranen drupten uit haar bruine ogen.

Het hemd van de man werd nat van Zorba's tranen en van het plasje dat deze door de schrik liet lopen.

'Niet bang zijn, kleintje', zei de man.

'Ik geef je als geschenk aan Aza.

Zij zal heel lief zijn voor jou.'

Ik wil geen cadeau zijn, dacht Zorba boos.

Zorba werd achter in de auto gezet.

Ik moet de weg onthouden, dan kan ik terug naar mijn mama, dacht hij.

Maar ze reden heel lang en namen zoveel bochten. Hij raakte de tel kwijt en balkte triestig.

'Nog een beetje geduld', zei de man.

Zorba keek niet langer naar buiten.

Hij legde zijn kop op zijn pootjes.

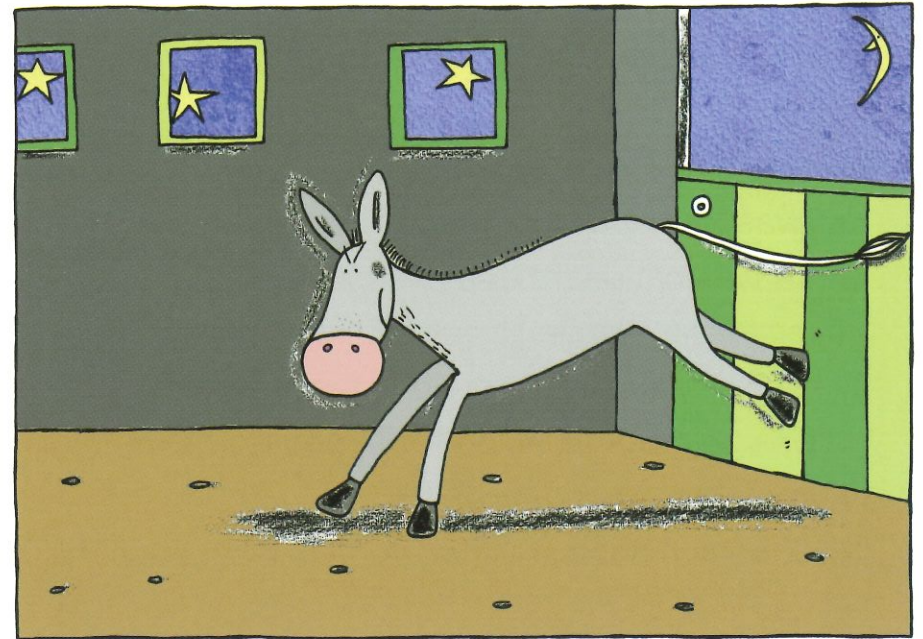
De man draaide aan een knop.

Zorba spitste 📖 zijn lange oren.

Er klonk muziek in de auto.
Zorba vond het wel mooi.
Maar 'Mijn allerliefste ezeltje', zoals mama het in
zijn oor kon fluisteren, klonk zoveel mooier.

Eindelijk stopte de auto.
De man tilde Zorba uit de wagen.
Zorba sloot zijn ogen.
Hij wou niet weten waar hij was.
Een scherpe mestgeur drong zijn neus binnen.
Maar Zorba sloot zijn neusgaten.
Hij wou niet ruiken waar hij was.
Hij hoorde hinniken en loeien.
Maar Zorba legde zijn oren plat.
'Ik stop je een dag in de stal, zodat je kunt
wennen', hoorde hij nog net.
Ik wil naar mijn mama terug, dacht Zorba.

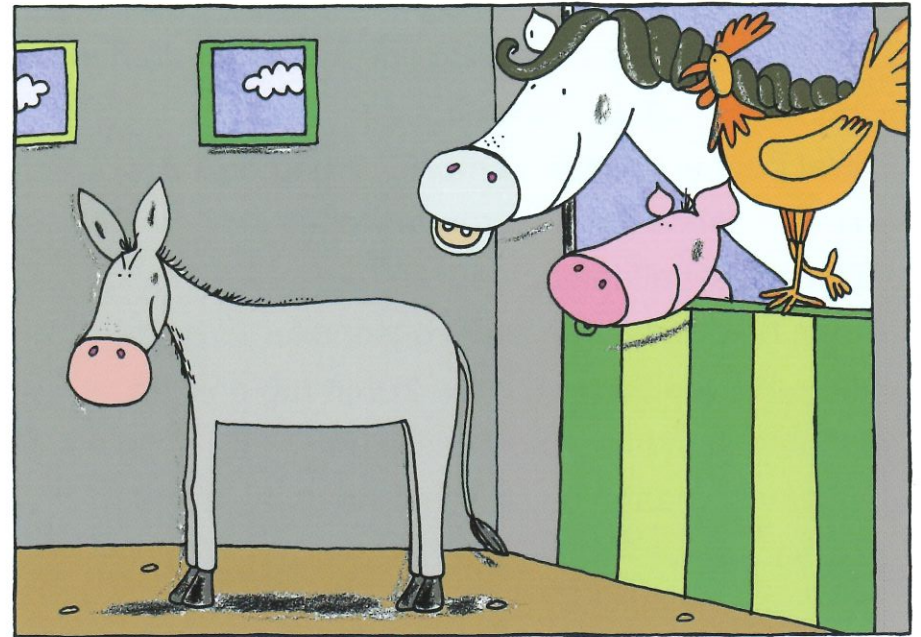
Zorba wachtte tot het donker was.
De bovenkant van de staldeur stond open, de
onderkant was dicht.
Zorba gaf de onderkant een flinke trap 🐴.

'Ze moet open!', schreeuwde hij boos.
Hij stampte en trapte met zijn achterpoten.
Maar de deur gaf geen krimp 🐴.
'Hou eens op met dat lawaai! We kunnen niet
slapen!', schreeuwde een stem.
Zorba trapte nog harder.
Er verscheen een paardenkop boven de staldeur.
'Hoor eens,' zei het paard, 'het is hier best een
leuke boerderij en dat moet zo blijven!
Herrieschoppers 🐴 moeten we hier niet!'

Ik ben helemaal geen herrieschopper, dacht Zorba. Hij liet zijn oren hangen en sjokte 📖 naar de verste hoek van de stal. Het was hier helemaal niet fijn. En nu was het paard ook al boos op hem. Hij miste zijn mama. Hij miste zijn neefjes en nichtjes. Zouden ze hem ook missen? Hij was zo moe dat hij door zijn pootjes zakte. Maar slapen deed hij niet. Als ik ooit uit deze stal mag, loop ik weg, dacht hij.

De nacht duurde heel lang. Zorba hoorde een haan kraaien. Even later zat de haan bovenop de staldeur. 'Dag ezel, welkom op onze boerderij. Hoe heet je?', vroeg de haan. Zorba zweeg en keek naar de muur. 'Ook een goedemorgen', zei de haan en hij fladderde 📖 weg. 'Laat mij jou eens goed bekijken', zei het paard. Hij stak zijn kop ver de stal in, maar Zorba keek niet om.

'Ook een goedemorgen', zei het paard en liep weg.

'Dag ezeltje', knorde een varken, maar Zorba antwoordde niet.

'Ook een goedemorgen', bromde het varken en verdween.

Ook de hond, de kat en de koeien kwamen een bezoekje brengen.

'Wat een engerd 📖', zeiden de koeien tegen elkaar.

Het was nu zo donker dat hij de spin niet meer zag.

Toen hoorde hij zachte voetstappen.

De staldeur draaide open.

Iemand sloop naar binnen.

Iemand kwam naast hem in het stro liggen.

Kleine handen krabbelden op zijn rug.

Dat gaat hier zomaar niet, wou Zorba zeggen.

Maar zijn keel zat dicht.

Hij voelde lange haren in zijn nek kriebelen.

Iemand vlijde zijn hoofd tegen zijn pels.

Zorba sloot zijn ogen en viel in slaap.

's Morgens werd hij heel vroeg wakker.

Wie ben jij nu?, wou hij vragen.

Maar het stro naast hem zag er plat, leeg en koud uit.

Hij trippelde naar de staldeur toe.

'Een goedemorgen!', riepen alle dieren in koor.

Zorba sprong snel terug naar binnen.

De lange man gooide de staldeur wagenwijd open.

'Vandaag mag je naar buiten', zei hij.

'We gaan lekker dollen in de wei.

Doe je niet mee?', hinnikte het paard.

Ik heb je niet gehoord, dacht Zorba.

Hij wachtte tot iedereen weg was en gluurde om de hoek.

Hij zag een meisje met lange haren in een auto stappen. Ze had een grote tas op haar schoot. Was zij het die naast hem gelegen had?

Hoe kom ik daar nu achter? 📖, vroeg Zorba zich af.

Ik moet het haar vragen, dacht hij.

Maar hij wou met niemand praten.

Hij wou met niemand spelen.

Iedereen hier was stom.

Alleen zijn neefjes en nichtjes waren leuk.

En zijn mama ...

Hij liet zijn lange oren hangen.

Slapen, dacht hij. Dan ben ik er niet.

Hij dommelde 📖 langzaam in.

Toen droomde hij dat hij groene laarzen droeg.

Hij rende op zijn achterpoten de heuvel af.

In zijn voorpoten hield hij het blonde meisje gevangen.

'Mama ... help!', gilte ze.

Zorba werd met een schok wakker.

Daar stond het meisje met de lange haren.

Ze stond hem heel stil aan te kijken.

Grote groene ogen had ze. Ogen vol pijn.

Zorba schudde zijn kop. Het was maar een droom, hij wou haar geen pijn doen.

Hij zette een poot dichterbij.

Toen draaide ze zich om en wandelde weg.

Ik ga met je mee, dacht Zorba.

Ze liep steeds rechtdoor en keek niet om.

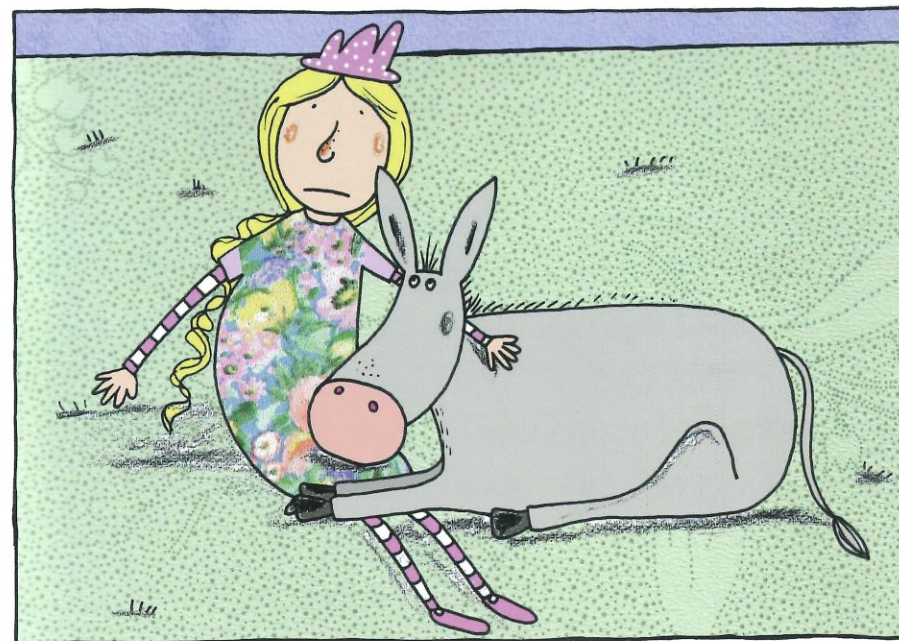
'Moet je dat zien, de ezel loopt achter Aza aan!', riepen de dieren.

'Laat Aza met rust, ze jaagt je toch weg', blies de kat.

Maar Zorba gaf het niet op.

Op zijn korte poten trippelde hij haar achterna.

Toen zwaaide ze een groot hek open en liep
 de velden in. Ze maakte het hek niet dicht.
 Nu kan ik terug naar mijn mama, dacht Zorba.
 Nu kon hij terug naar huis.
 Maar hoe moest het dan met Aza?
 Ze bleef maar verder lopen.
 Ineens ging ze zitten, zomaar in het open veld.
 Zorba sloop dichterbij. Hij wou haar iets zeggen.
 Misschien zou ze schrikken van zijn gebalk.
 Niets zeggen was veel beter.
 Hij ging dicht tegen haar aanliggen en legde
 zijn kop in haar schoot.
 Stil zaten ze bij elkaar.
 Niemand verroerde zich.
 Zorba keek naar haar flesgroene ogen.
 Aza staarde voor zich uit.
 'Papa wou een vrolijk ezeltje voor me kopen.
 Maar ik haat vrolijk', zei Aza.
 Ze aaide Zorba onder zijn kin.
 'Papa zegt dat ik dat onweer van mijn gezicht
 moet toveren 📖. Maar ik wil niet vrolijk zijn!
 Ze sprong recht en stampte met haar voeten
 op de grond.

'Ik ben boos op hem. Ik ben boos op mama.
 Mama is weg en ik moet vrolijk zijn', hilde ze.
 Zorba drukte zijn kop nog dicht tegen haar aan.

'Ik mis mijn mama', zei ze.
 Ik ook, dacht Zorba.
 'Het is mijn schuld dat ze weg is', zei Aza.
 'Je hebt ook maar korte benen. Was je niet
 snel genoeg om haar in te halen?', vroeg Zorba.
 'Ik was niet lief genoeg voor haar', zei Aza.

Zorba spitste zijn oren. Hoorde hij dit wel goed?
Niet lief genoeg? Raak je je mama kwijt omdat je
niet lief genoeg bent?

Daar moest hij hard over nadenken.

Toen schudde hij woest zijn kop heen en weer.

‘Je bent het dus niet met me eens?’, vroeg ze.

‘Ni-a’, balkte Zorba.

‘Jij mist jouw mama ook. Kun je me tonen

hoeveel je van haar houdt?’, vroeg Aza.

Zorba sprong op en rende door de wei.

Met zijn vier pootjes tegelijk sprong hij gaten
in de lucht 📖.

Hij huppelde, duikelde en rolde door het gras.

Bijna moest Aza lachen, maar ze beet op haar lip.

‘Jij was vast heel lief voor je mama.

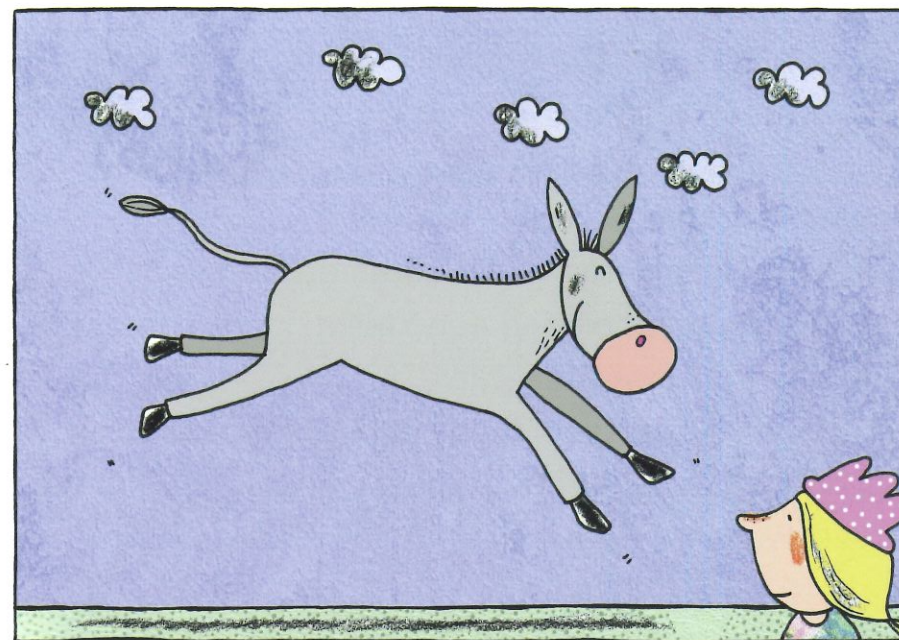
Maar mijn papa kocht jou als cadeau voor mij.

Daar kon jij niets aan doen’, zei Aza.

Ze aaide hem zacht over zijn neus.

‘Wie heeft jouw mama dan gekocht?’, vroeg
Zorba.

‘Mama ging zomaar weg. Ze pakte haar koffers
en verdween. Omdat ze gek werd van papa.
Omdat ze gek werd van de boerderij.

Omdat ze gek werd van mij.’

‘Waar is je mama nu?’, vroeg Zorba.

‘Ze is bij oma in Gent, denk ik.

Gent staat vol oude huizen en winkels.

Mama is dol op winkelen.’

‘Zijn daar ook boerderijen?’, vroeg Zorba.

‘Nee en dat vindt mama juist fijn, want ze houdt
niet van onze boerderij.’

‘Houdt ze van jou?’, vroeg Zorba.

‘Dat weet ik niet meer’, zuchtte Aza.

'Zullen we naar Gent gaan?', stelde Zorba voor.

'Ik weet de weg niet en mama zegt dat ik stink.

Ze zegt dat ik naar de dieren ruik. Stink ik nu

echt?', vroeg Aza.

Zorba snuffelde aan haar haren en kleren.

Bij haar schouder hing een snufje hond en haar

rechterarm rook naar paard.

Misschien rook ze ook een beetje naar ezel.

Maar dat was moeilijk te ruiken, omdat hij zelf een

ezel was.

'Zal ik je laten zien hoeveel mama van mij hield?',

vroeg Aza.

Zorba schudde zijn kop.

Hij was bang voor die mama.

'Dan toon ik jou wat ik voor mama voel.

Nu ben jij even mijn mama', zei ze en begon heen

en weer te lopen.

Zorba bleef doodstil staan.

Toen begonnen haar ogen te bliksemen.

'Je bent een stoute mama', zei ze.

'Omdat je altijd boos kijkt. Omdat je nooit met mij

wilt spelen. Omdat je zegt dat ik stink.

Omdat je schreeuwt en roept tegen papa.

Omdat je me bang maakt, mama. Omdat je

wegliep, mama!', schreeuwde ze naar Zorba.

'I-a', balkte hij angstig.

Hij trilde op zijn pootjes en wou wegspringen.

'Nee, niet weglopen, blijf bij me, ik hou van je,

mama', huilde Aza.

Ze gooide haar armen rond zijn nek en knuffelde

en kneep hem. Zorba liet haar begaan en wreef

zijn neus in haar lange haren.

'Wat is knuffelen heerlijk', zuchtte Aza.

'Het troost je als je droevig bent', zei Zorba.

'Meuuuh', klonk het achter hen.

Zorba draaide zich om.

De koeien, de varkens, de hond, de kat en het paard kwamen rustig hun kant opgewandeld.

Ze hadden het open hek ook ontdekt.

Achter de dieren liep een vrouw met wapperende rokken.

'Mama!', riep Aza. Ze holde naar haar toe en gooide zich in haar armen.

'Aza, wat heb ik jou gemist', hilde mama.

'Ik jou ook, mama', snikte Aza.

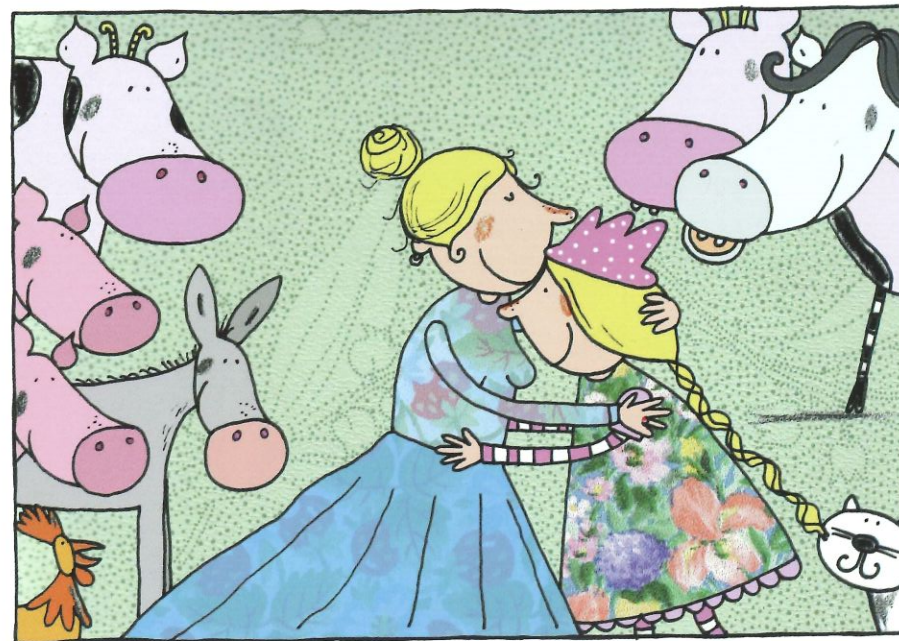
'Ik stink toch niet, mama?'

'Neen, liefje. Het was dom van mij om dat te zeggen. Het werd me allemaal even teveel.

Papa heeft voorgesteld om samen eens een lange vakantie te nemen. Maar misschien is dat niet eens nodig. Ik miste jou en papa en zelfs de dieren', zei mama.

'Heb ik dat goed gehoord?', knorde een varken.

'Die mama zal nooit echt dol op ons zijn',

hinnikte het paard.

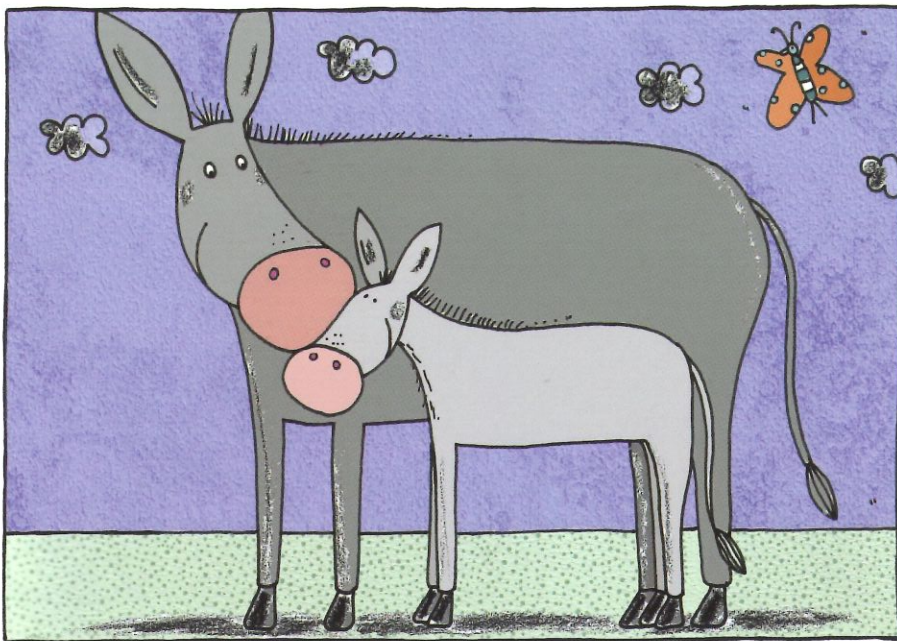
'We moeten haar niet teveel voor de voeten lopen', miauwde de kat.

'Een echte boerin wordt ze nooit', loeiden de koeien.

'Als ze maar lief is voor Aza', zei Zorba.

'Wat een allerliefst ezeltje loopt daar achter je', zei mama.

Zorba spitste zijn lange oren.

'Ik kreeg hem van papa. Hij heet Zorba.

Maar hij is treurig, omdat hij zijn mama mist', vertelde Aza.

'Is onze stal niet groot genoeg voor een tweede ezel?', vroeg mama.

'Ji-a', balkte Zorba. Zorba huppelde en danste rond Aza en haar mama.

Toen liep hij naar de dieren toe.

'Ik heb al één vriendin, misschien zelfs twee.

Nu wil ik jullie leren kennen', zei hij.

Ik oefen.

aaide
bromde
dommelde
duikelde
fladderde
huppelde
mompelde
schreeuwde

wachtte
zuchtte
balkte
miste
hinnikte
stampte
spitste
drupte

zonnig
angstig
kattig
triestig
scherpe
zachte
blonde

bezoekje
meisje
plasje
ezeltje
worteltjes
pootjes
nichtjes

achter poten
donker groene
goede morgen
herrie schoppers
neus gaten
paarden kop
weg springen
voet stappen
wagen wijd
voor poten

achterpoten
donkergroene
goedemorgen
herrieschoppers
neusgaten
paardenkop
wegspringen
voetstappen
wagenwijd
voorpoten

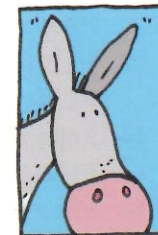
cadeau
vakantie
's avonds
's morgens
miauwen
opvrolijkten

Ik begrijp.

blz.

- 2 De lange man **tilt** Zorba van de grond.
De lange man **heft** Zorba van de grond.
- 2 'I-a! I-a!', **balkt** de ezel. De haan kraait, de muis piept,
het paard hinnikt en de ezel balkt.
- 3 Zorba **spitste** zijn lange oren.
Zorba **zette** zijn lange oren **overeind** zodat hij beter zou kunnen horen.

- 4 Zorba gaf de staldeur een flinke **trap**.
Zorba gaf de staldeur een flinke **schop**.
- 5 De deur **gaf geen krimp**.
De deur **bewoog zelfs geen klein beetje**.
- 5 'Herrieschoppers moeten we hier niet!', zegt het paard.
'Ruziemakers moeten we hier niet!', zegt het paard.
- 6 Zorba **sjokt** naar de verste hoek van de stal.
Zorba **stapt verdrietig** naar de verste hoek van de stal,
hij **sloft** naar de verste hoek van de stal.
- 6 De haan **fladdert** weg.
De haan **vliegt** weg.
- 7 De koeien vinden Zorba maar een **engerd**.
De koeien vinden Zorba maar een **akelig, eng dier**.
- 8 Zorba hoort een zacht **geschuifel** bij de deur.
Zorba hoort een **geluid van zachte voetstapjes** bij de deur.
- 8 **Hij voelt twee ogen in zijn rug prikken**.
Hij heeft het gevoel dat er iemand achter hem staat te kijken.
- 8 Ik had gehoopt dat jij Aza kon **opvrolijken**.
Ik had gehoopt dat jij Aza **vrolijk kon maken**.
- 9 De dag duurde **eindeloos**.
Het leek alsof er **geen einde** kwam aan de dag.
- 9 De dieren **mompelden** vaag een 'Goedenavond'.
De dieren **zeiden bijna onverstaanbaar** 'Goedenavond'.
- 10 De lange man gooide de staldeur **wagenwijd open**.
De lange man gooide de staldeur **volledig open**.
- 11 We gaan lekker **dollen** in de wei.
We gaan lekker **spelletjes spelen** in de wei.
- 12 **Hoe kom ik daar nu achter?**
Hoe kom ik dat nu te weten?
- 12 Hij **dommelde** langzaam in.
Hij **viel** langzaam **in slaap**.
- 14 Papa zegt dat ik dat **onweer van mijn gezicht** moet **toveren**.
Papa zegt dat ik niet zo boos moet kijken.
- 16 Met zijn vier pootjes tegelijk **sprong hij een gat in de lucht**.
Hij **sprong heel blij** met zijn vier pootjes tegelijk in de lucht.

